

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Martinem Láníčkem ve věci
žalobce: J. Č.

zastoupený advokátem JUDr. Tomášem Těmínem, Ph. D.
sídlem Karlovo náměstí 559/28, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 2771/117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2019, č. j. MSK 171973/2018, ve věci
přestupků

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce v žalobě doručené Krajskému soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) dne 4. 4. 2019 navrhoval, aby krajský soud zrušil rozhodnutí žalovaného uvedené v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce podané proti rozhodnutí Magistrátu města Ostravy (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 21. 11. 2018, č. j. SMO/756716/18/DSČ/Klu a odvoláním napadené prvostupňové rozhodnutí ze dne 21. 11. 2018 potvrdil. Tímto prvostupňovým rozhodnutím uznal správní orgán prvního stupně žalobce vinným ze spáchání 3 přestupků, kterých se měl dopustit dne 22. 8. 2018, kolem 13:45 hod., při řízení motorového vozidla v Ostravě na ulici Sokolská třída v blízkosti křižovatky s ulicí 28. října ve směru k ulici Českobratrské, a to konkrétně tím, že 1) při řízení držel v ruce hovorové zařízení, čímž měl porušit § 7 odst. 1 písm. c) zákona číslo 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) a dopustit se přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) téhož zákona, 2) nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem, čímž měl porušit § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu a dopustit se přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona a 3) neměl u sebe řidičský průkaz, čímž měl porušit § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu a dopustit se přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona. Za uvedené přestupky uložil správní orgán prvního stupně žalobci pokutu ve výši 1 500 Kč a povinnost k paušální náhradě nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.
2. Žalobce v úvodu žaloby namítl, že žalovaný nepřihlédl k jím tvrzeným skutečnostem, neprovedl navržené důkazy a zcela převzal argumentaci správního orgánu prvního stupně bez bližšího odůvodnění, čímž jej zkrátil na jeho právech. Nevypořádal se ani s jeho odvolací argumentací a napadené rozhodnutí je podle něj nepřezkoumatelné. Žalobce dále oběma správními orgány vytkl, že se zcela spokojily s výpověďmi zasahujících policistů, ačkoliv navrhoval v řízení řadu objektivních důkazů, kterými bylo možné sporné skutečnosti postavit najisto. Žalobce namítl, že žalovaný označil jeho tvrzení za nepravdivá a nevěrohodná proto, že uvedl, že ho policejní hlídka míjela v protisměru, ačkoliv hlídka stála. Žalobce k tomu uvedl, že ho skutečně míjel policejní vůz v protisměru, a když k němu poté přijel policejní vůz zezadu, tak se domníval, že se jedná o tentýž vůz, který prve v protisměru minul. Podle žalobce však tento omyl neměl podstatný vliv na jeho argumentaci a naopak hlídka, která žalobce skutečně zastavila, měla na celou situaci pohled z horšího úhlu, než hlídka, která jej minula v protisměru, aniž by jej zastavila. Žalovaný tak podle žalobce pochybil, když z tohoto malicherného důvodu označil jeho vyjádření za nevěrohodné. Žalobce dále v rámci žalobních bodů zpochybnil nestrannost obou policistů. Poukázal na fakt, že ve chvíli, kdy jej zastavili, už byli přesvědčeni o své pravdě a od té chvíle měli osobní zájem na tom, aby bylo jejich tvrzení o spáchání přestupků žalobcem prokázáno. Vina tak měla být žalobci pokud možno dokazována objektivními prostředky.

V případě držení hovorového zařízení se pak žalovaný podle žalobce nevyjádřil k možnosti záměny obalu od navigace za mobilní telefon. Obal od navigace přitom není věcí, která by se v automobilu běžně nevyskytovala. Žalovaný podle žalobce neprovedl žádné důkazy k tomu, jaká byla ten den viditelnost a jaké podmínky panovaly v místě, kde měl být přestupek spáchán, ani jak dobrý výhled měli svědci do vozidla žalobce. Dále se nezabýval rozporem, kdy svědci měli zřetelně vidět předmět u pravého ucha žalobce, ačkoliv měli na žalobce výhled z levé strany, navíc krytý sloupkem u řidiče. Stejně tak se žalovaný podle žalobce nezabýval jeho námitkou, že byl od svědků vzdálen více, než tito tvrdí. Žalobce dále zdůraznil, že v době údajného spáchání přestupku měl na sobě triko bílé barvy a bezpečnostní pás v jeho vozidle je světlé barvy. Podle žalobce policisté předpokládali, že pás má tmavou barvu, čemuž odpovídá vyjádření jednoho z nich, který uvedl, že *„řidič byl oblečen do bílého trika, díky čemuž bylo velmi dobře rozpoznatelné, že neužil bezpečnostní pás.“* Spojení trika světlé barvy se snadnou rozpoznatelností nedává podle žalobce smysl, pokud by svědek neočekával pás kontrastní tmavé barvy a z této svědkovy výpovědi podle žalobce vyplývá, že si vůbec nevšiml, že žalobce má světlé bezpečnostní pásy. Žalovaný také podle žalobce nepřihlédl k jeho tvrzení, že vozidlo je vybaveno prvky, které neumožňují jízdu bez zapnutého bezpečnostního pásu, k čemuž navrhoval důkaz. Úvahy žalovaného o tom, jak by takové opatření mohlo znemožňovat jízdu některým řidičům, jsou přitom jeho pouhé domněnky. Žalobce dále vytkl žalovanému, že se nezabýval tím, co se dělo v policejním voze ve chvíli, kdy hlídka měla vidět páchní přestupků žalobcem. Žalovaný totiž celou dobu posuzoval výpovědi obou svědků jako dva různé důkazy, které se navzájem podporují. Nezabýval se však možností, že jeden ze svědků mohl být v danou chvíli ovlivněn tvrzením svědka druhého, ať už o probíhající skutku, nebo o jeho právní kvalifikaci. V takovém případě by totiž bylo nutno podle žalobce obě výpovědi brát jako důkaz jediný, pokud by jeden ze svědků pouze interpretoval vjemy druhého svědka, nikoliv své vlastní. Žalobce nesouhlasil ani s právní kvalifikací skutku týkajícího se řidičského průkazu, přičemž zdůraznil, že řidičský průkaz u sebe měl, pouze byl neplatný. Žalobce provedl svůj výklad právní úpravy týkající se řidičských průkazů a jejich vlastností, na jehož podkladě vyslovil úvahu, podle které *„Jestliže vlastností řidičského průkazu může být jeho neplatnost, pak logickým výkladem dojdeme k tomu, že i neplatný řidičský průkaz je stále řidičským průkazem.“* Z uvedeného dovozuje, že skutek tak, jak je popsán, se nestal. V závěru žalobce namítl nesprávný postup při změně právní kvalifikace posledního skutku. V této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2011, č. j. 1 As 110/2011-74 a poukázal na to, že od ústního jednání (čtvrtek 15. 11. 2018) do vydání prvostupňového rozhodnutí (středa 21. 11. 2018) uplynuly 3 pracovní dny na seznámení se s novou právní kvalifikací a na přizpůsobení jeho obhajoby, což považuje za nedostatečné.

3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a v první řadě odkázal na obsah napadeného rozhodnutí. K námitkám žalobce vůči výslechům svědků uvedl, že žalobce nevyužil možnosti dostavit se k ústnímu jednání a klást svědkům otázky. Jeho obhajoba navíc byla po celou dobu řízení zcela nevěrohodná, naproti tomu nevyvstaly důvodné pochybnosti o věrohodnosti svědků ani o tom, co skutečně mohli vidět a co viděli. Žalovaný dále poukázal na to, že žalobce neuvedl na místě policistům, že u ucha držel obal od navigace, ani že byl připoután bezpečnostními pásy. Vzhledem ke zcela specifickému a nezaměnitelnému charakteru gesta, kdy řidič drží v ruce hovorové zařízení, spočívající v typické poloze ruky, způsobu úchopu, nemá žalovaný pochybnosti o tom, že svědci

mohli bez větších problémů vidět přestupek, a to i za situace, kdy jej pozorovali z levé strany. Žalovaný dále navrhl k důkazu vyjádření společnosti CarTec Ostrava, s. r. o., které má prokazovat, že vozidlo není upraveno tak, aby s ním nebylo možné bez zapnutých bezpečnostních pásů odjet. Výklad žalobce týkající se nenaplnění skutkové podstaty přestupku spočívající v jednání řidiče, který u sebe neměl řidičský průkaz, žalovaný odmítl jako nesmyslný. Ke změně právní kvalifikace uvedl, že uvedení odst. 8 v oznámení o zahájení přestupkového řízení bylo pouhým překlepem nebo použitím staršího znění zákona. Nemohly však vzniknout žádné pochybnosti o tom, jakého jednání se žalobce dopustil.

4. Žalobce replikoval podáním doručeným krajskému soudu dne 22. 7. 2019 a uvedl, že žalovaný opět dovozuje nevěrohodnost jeho tvrzení pouze na základě toho, že zaměnil dvě policejní hlídky, aniž by to přitom na jeho procesní obranu mělo zásadnější vliv. Žalobce dále uvedl, že hlídka, která jej zastavila, byla vůči němu v daleko horší pozici (s horším výhledem na žalobce) než hlídka protijedoucí. K důkazu navrhl, aby si krajský soud od Policie České republiky vyžádal identifikaci hlídky, která se 22. 8. 2018 cca v 13:45 hod. pohybovala v ulici Sokolská třída v blízkosti křižovatky s ul. 28. října ve směru k ul. Biskupská, a aby tato hlídka byla dotázána, zda zaznamenala u žalobce přestupky tvrzené žalovaným. Žalobce dále připomněl výpověď jednoho ze svědků, který uváděl, že řidič byl oblečen do bílého trika, díky čemuž bylo velmi dobře rozpoznatelné, že neužil bezpečnostní pás. Z uvedeného je podle žalobce zřejmé, že se svědek domnívá, že žalobce má ve voze pásy tmavé barvy, přičemž bylo prokázáno, že vozidlo má pásy světlé. Minimálně v tomto bodě tak vyvstaly důvodné pochybnosti o věrohodnosti svědka, případně o jeho schopnosti vnímat nebo interpretovat smyslové vjemy. Žalobce dále zdůraznil, že právo nehájit se a nevypovídat je mu přiznáno zákonem, a proto zcela logicky nemůže být využití takového práva nijak sankcionováno. V postupu, kdy žalovaný považuje tvrzení žalobce za méně věrohodné proto, že se nehájil od počátku, spatřuje žalobce porušení „zásady enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí a práva na spravedlivý proces“. Žalobce dále nesouhlasil s argumentem žalovaného, že držení hovorového zařízení spočívá v typické poloze ruky a způsobu úchopu. V daném případě se totiž telefon i ruka, která ho držela, měly nalézat na pravé (tj. odvrácené) straně hlavy a svědci těžko mohli vidět způsob úchopu. Pokud by se žalobce v danou chvíli drbal za pravým uchem, vypadala by z pozice svědků poloha pravé ruky i způsob úchopu naprosto stejně jako při držení telefonu. K bezpečnostním pásům žalobce opětovně odkázal na výpověď svědka uvedenou výše, ze které podle něj vyplývá, že svědek byl ještě u ústního jednání přesvědčen o tom, že vozidlo žalobce má pásy tmavé barvy. K bezpečnostnímu opatření, které zabraňuje v jízdě bez zapnutých bezpečnostních pásů, žalobce zdůraznil, že od začátku na tuto skutečnost upozorňoval a navrhoval k ní důkazy, které nebyly v přestupkovém řízení provedeny. Namítl, že pokud jsou nyní zakládány nějaké listiny, tak tyto nebyly provedeny jako důkaz v přestupkovém řízení a žalobce neměl možnost se k nim vyjádřit, v čemž spatřuje další důvod ke zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci do přestupkového řízení. Žalobce setrval také na námitce nepřípustně změny právní kvalifikace přestupku s tím, že pokud žalovaný uvádí, že se jednalo buď o překlep, nebo o použití staršího znění zákona, je to důkaz, že sám není schopen určit původ této chyby a připouští i možnost postupu podle špatného předpisu.
5. Ze správního spisu se podává, že ke stíhaným přestupkovým jednáním žalobce mělo dojít dne 22. 8. 2018, kdy byl žalobce staven hlídkou Policie České republiky pro podezření z

porušení shora uvedených zákonných povinností, kterých se měl dopustit tím, že – stručně řečeno – nebyl při řízení motorového vozidla (automobilu) za jízdy připoután bezpečnostním pásem, držel při jízdě hovorové zařízení a neměl u sebe řidičský průkaz, když jeho průkaz měl platnost do 10. 1. 2018. O přestupcích bylo sepsáno oznámení obsahující stručný popis skutků, které žalobce podepsal, aniž by se k nim v rámci tohoto oznámení písemně vyjádřil. Podle úředního záznamu policisty R. žalobce na místě uvedl, že se k věci vyjadřovat nebude. Správní orgán prvního stupně zahájil přestupkové řízení, což písemně oznámil žalobci (oznámení bylo žalobci podle doručenky doručeno do jeho vlastních rukou dne 30. 10. 2018) a současně jej předvolal k ústnímu jednání na 15. 11. 2018 v 8 hodin. V oznámení o zahájení řízení je u skutku spočívajícího v řízení bez řidičského průkazu uvedeno porušení § 6 odst. 8 písm. a) zákona o silničním provozu. Dne 14. 11. 2018 v 20:35:04 hodin byla na elektronickou adresu prvostupňového správního orgánu doručena elektronická zpráva žalobce (nepodepsaná uznávaným elektronickým podpisem), obsahující v příloze jeho vyjádření, ve kterém namítal, že v ruce nedržel telefon, ale obal od navigace, když připustil, že s ohledem na tvar obalu jej bylo možné s mobilním telefonem zaměnit. Popřel, že by nebyl připoután a poukázal na to, že měl na sobě bílé triko a policisté automaticky očekávali pás černé barvy, zatímco pásy v jeho autě byly světlé barvy, což dokládal fotografií vozidla a jeho vnitřku. Doložil také fotografii obalu od navigace. Dále uvedl, že jeho automobil je vybaven takovými bezpečnostními prvky, které neumožňují jízdu bez zapnutého bezpečnostního pásu. Ve vztahu k poslednímu skutku uznal, že hlídce předložil řidičský průkaz s prošlou platností, ale obratem si vyřídil nový. Stejnopis vyjádření ze dne 14. 11. 2018 s podpisem žalobce byl správnímu orgánu prvního stupně doručen 20. 11. 2018 (k poštovní přepravě byl podle razítka na obálce předán 16. 11. 2018). Podle protokolu o ústním jednání ze dne 15. 11. 2018 se žalobce k ústnímu jednání nedostavil, aniž by svou neúčast omluvil (obsah protokolu nasvědčuje tomu, že úřední osoba, která vedla ústní jednání, v době jeho konání neměla k dispozici ani elektronické vyjádření žalobce ze dne 14. 11. 2018). Správní orgán prvního stupně u jednání vyslechl policisty R. a J. Svědek R. uvedl, že předmětného dne měl službu s kolegou J., viditelnost byla dobrá, nebyla mlha a nebyl oslněn sluncem. Kolem 13:30 hod. měli zaparkované služební auto na křižovatce ulic Sokolská a 28. října v Ostravě. V čase 13:45 kolem nich projížděl řidič, který měl triko v bílé barvě a nebyl připoután bezpečnostním pásem. Svědek dále uvedl, že viděl, jak v pravé ruce drží hovorové zařízení, které měl přiložené k pravé části tváře. Oba přestupky viděl ze vzdálenosti 5 metrů zcela zřetelně. Vydal se za vozidlem, které zastavil. Řidič předložil své doklady, přičemž bylo zjištěno, že nemá u sebe platný řidičský průkaz. Svědek řidiče informoval, z jakých přestupků je podezírán. Řidič měl podle svědka sdělit, že se vším souhlasí, ale na místě nechce nic řešit. K dotazu vyslýchajícího úředníka svědek uvedl, že řidič nemohl držet v ruce jiný předmět, sám přitom na místě s přestupkem souhlasil. Na to, zda byl projednávání přestupku přítomen kolega, si již svědek nevzpomněl. Svědek J. ve své výpovědi potvrdil službu s kolegou R. v rozhodný den, jakož i to, že kolem 13:45 hod. si povšiml řidiče, jak drží v ruce za jízdy hovorové zařízení a není připoután bezpečnostním pásem. Svědek dále uvedl, že po zastavení vozidla a kontrole dokladů řidiče zjistil neplatnost řidičského průkazu. Jeho kolega řidiči sdělil, jakých přestupků se dopustil a ten na místě souhlasil, vyžadoval však oznámení na magistrát, protože v zaměstnání má za přestupky postih. K dotazu vyslýchající osoby svědek uvedl, že přestupky viděl ze vzdálenosti 4 – 5 metrů a bylo viditelné, že se jedná o mobilní telefon. V průběhu jednání správní orgán prvního stupně zaznamenal do protokolu, že došlo ke změně v označení právního předpisu, který měl

žalobce svým jednáním (při řízení u sebe neměl řidičský průkaz) porušit, a to konkrétně na § 6 odst. 7 (místo původně uvedeného odst. 8) písm. a/ zákona o silničním provozu. Po skončení ústního jednání správní orgán prvního stupně dne 21. 11. 2018 ve věci rozhodl a uznal žalobce vinným ze spáchání přestupků tak, jak je uvedeno výše. Ke skutkové stránce se vyjádřil na stranách 4 a 5 rozhodnutí, kde konstatoval, že vyšel především ze svědeckých výpovědí policistů, kteří spáchání přestupku viděli. Poukázal také na to, že podle výpovědi obou svědků stálo jejich policejní vozidlo kolmo k ulici Sokolské a považoval tak za nepravdivé tvrzení žalobce, že se s policejní hlídkou míjel. Námitku žalobce, že držel v ruce obal od navigace, vyhodnotil prvostupňový správní orgán jako účelovou, protože oba svědci vyloučili, že by žalobce držel v ruce jiný předmět než mobilní telefon, navíc správní orgán nevidí důvod, proč by žalobce měl tento předmět držet u ucha. Také přestupek spočívající v nepřipoutání za jízdy bezpečnostními pásy považuje správní orgán podle odůvodnění prvostupňového rozhodnutí za prokázaný svědeckými výpověďmi. K namítanému vybavení vozidla bezpečnostními prvky neumožňujícími jízdu bez zapnutých bezpečnostních pásů se v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí uvádí, že žalobce tyto prvky žádným způsobem nespecifikoval, jedná se tak pravděpodobně o akustickou signalizaci nezapnutých pásů, která však nemůže jízdě bez zapnutých pásů zabránit. K béžové barvě bezpečnostních pásů se dále uvádí, že i na bílém tričku, které měl žalobce na sobě, je bezpečnostní pás viditelný. Podle odůvodnění prvostupňového rozhodnutí působí obě svědecké výpovědi zcela logicky, přesvědčivě a spolu s dalšími důkazy tvoří ucelený důkazní řetězec, který oznámené přestupky zcela jednoznačně prokazuje. K poslednímu skutku pak správní orgán prvního stupně dodal, že za řidičský průkaz se považuje platný řidičský průkaz. Námitky žalobce považoval správní orgán prvního stupně za účelové, a to i z toho důvodu, že nebyly uplatněny na místě přestupků a žalobce na oznámení neuvedl žádné relevantní skutečnosti, které by přestupky vyvracely.

6. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém zopakoval svou argumentaci z předchozího vyjádření ze dne 14. 11. 2018. V odvolání poukázal také na skutečnost, že nebyl seznámen se změnou právní kvalifikace, což považuje za procesní vadu. Žalobce v odvolání dále zpochybňoval věrohodnost svědeckých výpovědí obou policistů, kteří podle jeho názoru mají zájem na potvrzení jejich počáteční verze, neboť opačný postup by jim uškodil. Konkrétně pak nesouhlasil s výpovědi svědků v části, ve které tvrdili, že žalobce viděli na vzdálenost 4 až 5 metrů. Podle žalobce byla totiž vzdálenost delší, což výrazně snižuje schopnost svědků bezpečně identifikovat to, co u něj viděli. O odvolání žalobce rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, a to způsobem uvedeným v narační části tohoto rozsudku. Žalovaný ve shodě se správním orgánem prvního stupně vyhodnotil výpovědi policistů jako věrohodné. Poukázal na ty části jejich výpovědí, ve kterých uvedli, že žalobce na místě s přestupkem souhlasil. Z výpovědi svědků taktéž podle odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že viditelnost byla dobrá, nebyla mlha a policisté stáli ve stínu, nebyli oslněni a do vozidla bylo dobře vidět. K námitkám týkajícím se bezpečnostním pásům žalovaný uvedl, že žalobce neuvedl konkrétně, jaké bezpečnostní prvky by měly bránit v případě nezapnutého pásu samotné jízdě vozidla a jeho řízení, přičemž takovou variantu považoval za nepředstavitelnou a poukázal na zákonné výjimky z povinnosti být za jízdy připoután. Navíc si žalobce mohl případný důkaz obstarat sám, nadto se o něm měl zmínit již na místě zasahujícím policistům. Ke změně právní kvalifikace žalovaný uvedl, že žalobce s ní byl seznámen u ústního jednání dne 15. 11. 2018, ke kterému se bez náležité omluvy a dostatečného

důvodu nedostavil.

7. Krajský soud nařídil k projednání věci ústní jednání, kterého se zúčastnil zástupce žalobce (v substituci) a pověřená zaměstnankyně žalovaného. Krajský soud u jednání doplnil dokazování o zprávu společnosti Cartec Ostrava s.r.o., která sdělila, že předmětný typ vozidla není z výroby vybaven žádným bezpečnostním prvkem, který by zabráňoval v jízdě bez zapnutých bezpečnostních pásů. Pokud jede řidič bez pásů, je po dobu cca 1 minuty upozorňován zvukovým signálem a varovnou kontrolkou na přístrojovém štítě. Po uplynutí cca 1 minuty zvuková signalizace přestane a svítí jen výše zmíněná kontrolka.
8. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů podle § 75 odst. 2 zákona číslo 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 téhož zákona).
9. Krajský soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí. Žalobce námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí uplatnil v bodě V. žaloby, omezil se však pouze na obecné konstatování, že žalovaný nepřihlédl k jím tvrzeným skutečnostem a navrženým důkazům, že zjištěné skutečnosti nesprávně hodnotil, že převzal argumentaci z prvostupňového rozhodnutí bez bližšího odůvodnění a jeho rozhodnutí je stručné. Námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí nepovažuje krajský soud za důvodnou. Nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů je zejména takové odvolací rozhodnutí, u něž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se správní orgán řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení. V přezkoumávané věci se však o takovou situaci nejedná. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, z jakých úvah vycházel a podrobně se vypořádal s námitkami žalobce. Ostatně i z žaloby je zřejmé, že žalobce pochopil nosné důvody napadeného rozhodnutí. Krajský soud porovnal obsah podání žalobce učiněných v rámci správního řízení (vyjádření žalobce ze dne 14. 11. 2018 a jeho odvolání) s odůvodněním napadeného rozhodnutí a neshledal žádnou argumentaci žalobce, kterou by žalovaný alespoň implicitně nevypořádal. Pokud jde o důkazní návrhy, tak žalobce neuvedl, jaké důkazy žalobce nevypořádal, podle obsahu spisu však žalobce ve správním řízení navrhoval pouze fotografie obalu od navigace, vozidla a jeho vnitřku a v odvolání dále navrhoval správnímu orgánu, že si může vyžádat informaci výrobce vozidla ohledně bezpečnostních prvků. Z odůvodnění rozhodnutí však nevyplývá, že by správní orgány jakkoliv zpochybňovaly tvar obalu od navigace nebo barvu pásů a jejich skutkové závěry jsou vybudovány na zcela jiných skutečnostech. V podrobnostech se krajský soud ke způsobu, jakým se oba správní orgány vypořádaly s obhajobou žalobce, vyjádří níže při posouzení věcných námitek, a to včetně problematiky bezpečnostních prvků vozidla.
10. Úvodem věcného přezkumu napadeného rozhodnutí krajský soud předesílá, že přezkoumávané přestupkové řízení bylo zakončeno pravomocným rozhodnutím o vině žalobce ze spáchání tří přestupků, kterých se měl dopustit při jedné jízdě, resp. řízení motorového vozidla, dne 22. 8. 2018 v 13:45 hod. na Sokolské třídě v blízkosti křižovatky s ulicí 28. října ve směru k ulici Československé v Ostravě. Žalobce v žalobě brojil proti všem třem přestupkům, přičemž proti každému z nich uplatňoval rozdílné námitky.

11. U přestupku, kterého se měl žalobce podle skutkové věty přestupkového rozhodnutí dopustit tím, že při řízení motorového vozidla u sebe neměl řidičský průkaz, žalobce nepochybně, že se policistům legitimoval neplatným řidičským průkazem (s uplynutou dobou platnosti), namítal však, že se jedná o jiný skutek, než jaký je uvedený ve výroku rozhodnutí. Dále ve vztahu k tomuto přestupku namítl, že nebyl včas seznámen se změnou jeho právní kvalifikace. Krajský soud předně uvádí, že v oznámení o zahájení řízení se vskutku uvádí, že žalobce tím, že u sebe neměl při řízení motorového vozidla řidičský průkaz, porušil § 6 odst. 8 písm. a) zákona o silničním provozu. Uvedené zákonné ustanovení upravovalo zákonnou povinnost řidičů mít u sebe řidičský průkaz až do 19. 2. 2016. Od 20. 2. 2016 je již tato povinnost upravena o odstavec níže, tedy v § 6 odst. 7 písm. a). Od té doby již § 6 odst. 8 zákona o silničním provozu není dále členěn na písmena a v době sporného jednání žalobce tak již v tomto zákoně žádný § 6 odst. 8 písm. a) nebyl. Právní kvalifikace uvedená v tomto oznámení tak byla přinejmenším nepřesná. Na druhou stranu je však evidentní, že se jednalo o zjevnou chybu (lhostejno, zda správní orgán vycházel ze starého číslování nebo se toliko „přepsal“), která nemohla mít žádný vliv na uplatňování práv žalobce v řízení. S ohledem na jednoznačné znění skutkové věty nemohl mít žalobce pochybnosti o tom, pro jaký skutek je stíhán a jaká je jeho právní kvalifikace. Pokud tedy správní orgán prvního stupně v rámci protokolu o jednání ze dne 15. 11. 2018 deklaroval změnu v označení příslušného odstavce, nejedná se o žádnou změnu právní kvalifikace ve smyslu § 78 odst. 4 zákona číslo 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), natož o změnu skutku, ale pouze o napravení předchozí zjevné nesprávnosti, které bylo v této fázi přípustné a v jehož důsledku nedošlo k žádnému poškození práv žalobce coby obviněného z přestupku. Nutno dodat, že žalobce ani netvrdí, jak byl v důsledku domnělé změny kvalifikace dotčen na svých právech a jak konkrétně to ovlivnilo výkon jeho obhajoby. Krajský soud pro úplnost dodává, že žalobce byl se změnou v právní kvalifikaci seznámen nejpozději v prvostupňovém rozhodnutí, ale ani z jeho odvolání a dalšího průběhu řízení nevyplývá, že by se to jakkoliv promítlo do jeho obhajoby. Námitku žalobce, podle které nebyl včas seznámen se změnou právní kvalifikace skutku, proto považuje krajský soud jako zjevně nedůvodnou.
12. Krajský soud se následně zabýval právní kvalifikací předmětného skutku. Podle § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu musí mít řidič motorového vozidla při řízení u sebe řidičský průkaz. Podstatou a účelem uvedené zákonné povinnosti je, aby řidič byl schopen na místě bez jakýchkoli dalších pomůcek osvědčit, že má řidičské oprávnění. Krajský soud nemá ve shodě se správními orgány jakékoliv pochybnosti o tom, že uvedenou zákonnou povinnost řidič splní jen tím, že má u sebe platný řidičský průkaz a naopak ji poruší nejen řidič, který nemá při řízení motorového vozidla žádný řidičský průkaz, ale i řidič, který má při řízení u sebe toliko neplatný řidičský průkaz, včetně průkazu, u kterého uplynula doba jeho platnosti ve smyslu § 118 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Skutkový závěr o tom, že žalobce platný řidičský průkaz při řízení u sebe neměl, nebyl v žalobě zpochybněn a podle přesvědčení krajského soudu žalobce tímto jednáním porušil § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku podle § 125k odst. 1 téhož zákona. V žalobě předestřené úvahy žalobce, ze kterých pro účely výkladu dotčeného zákonného ustanovení dovozuje, že i „neplatný řidičský průkaz je stále řidičským průkazem“, představují toliko sofistikovaný pokus o obhájení nesprávného a neudržitelného výkladu příslušného zákonného ustanovení, který jde proti

jeho smyslu a účelu. Také v této části považuje krajský soud žalobu za nedůvodnou.

13. Námitky žalobce ve vztahu k dalším dvěma skutkům mají společné to, že žalobce v nich brojí proti shodným skutkovým závěrům správních orgánů a vytýká jim, že se zcela spokojily s výpověďmi obou policistů, přestože navrhoval řadu objektivních důkazů, kterými by bylo možné postavit sporné skutečnosti najisto. Žalobce proti skutkovým závěrům správních orgánů stavěl ve správním řízení své skutkové verze, podle kterých byl za jízdy připoután bezpečnostními pásy a v ruce držel obal od navigace. Žalovanému dále vytkl, že se nezabýval zjištěnými rozpory, námitkami proti nestrannosti svědků a neprovedl jakékoliv důkazy ke zjištění viditelnosti v ten den, podmínek v místě, kde měl být přestupek spáchán, jak dobrý výhled měli svědci do vozidla žalobce, nebo co se dělo v policejním voze ve chvíli, kdy hlídka měla vidět páčání přestupku.
14. Je pravdou, že správní orgány vybudovaly svůj shora uvedený skutkový závěr především na výpovědích obou policistů, přičemž přihlédly jednak k jejich popisu přestupkových jednání žalobce, tak také k jejich shodnému tvrzení, že žalobce před nimi s přestupky souhlasil. K otázce hodnocení důkazů za situace, kdy jediným důkazem o spáchání přestupků jsou výpovědi zasahujících policistů, které obviněný zpochybňuje, se již opakovaně vyslovoval Nejvyšší správní soud. V rozsudku ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013 – 27 (veškerá rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, na která je v tomto rozsudku odkazováno, jsou dostupná na stránkách www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud poskytl správním orgánům vodítko, jak mají v takových situacích postupovat. V první řadě je třeba policisty vždy vyslechnout jako svědky a dále si položit otázku, zda jsou jejich svědectví v daném případě důkazem dostatečným, přičemž v případě přestupků pozorovatelných pouhým okem, mezi které nepochybně držení hovorového zařízení a nepřipoutání bezpečnostními pásy patří, takový důkaz postačuje. Dalším krokem je porovnání výpovědí policistů a obrany prezentované obviněným s cílem učinit závěr o jejich věrohodnosti. V rozsudku ze dne 21. 1. 2016, č. j. 6 As 126/2015 – 42, pak Nejvyšší správní soud formuloval a odůvodnil následující závěr: *„Policistu lze obecně považovat za nestranného a věrohodného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného. Je tomu tak proto, že policista zásadně nemá na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonává jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem. O případy, v nichž je možné pochybovat o věrohodnosti či nestrannosti policisty v pozici svědka, půjde zejména tehdy, pokud jsou ve výpovědích policistů rozpory, je-li hodnoceno jednání obtížně pozorovatelné pouhým okem, existují-li důkazy svědčící o zaujatosti policistů vůči osobě obviněného, pokud je policista hodnocen či odměňován podle toho, s jakou úspěšností se mu daří dosahovat postihu jednotlivců za přestupky, nebo v případě šikanózního postupu policistů, který spočívá v provádění přehnaně horlivé a rozsáhlé kontroly, aniž by k tomu byl rozumný důvod.“* Z uvedeného vyplývá, že Nejvyšší správní soud odmítl paušální nepoužitelnost svědeckých výpovědí zasahujících policistů, resp. jejich systémovou nevěrohodnost. V přezkoumávané věci již správní orgán prvního stupně postupoval podle shora uvedeného algoritmu, vyslechl oba policisty a jejich výpovědi porovnal s obranou žalobce. Oba správní orgány pak v odůvodnění svých rozhodnutí řádně vysvětlily, z jakých důvodů považovaly výpovědi policistů za věrohodné a uvěřily jim. Jejich odůvodnění považuje krajský soud za dostačující a přesvědčivé. Nutno dodat, že námitky žalobce, kterými se snažil zpochybnit nestrannost policistů, zůstaly

pouze v obecné rovině (osobní zájem policistů na tom, aby jejich tvrzení o přestupku bylo prokázáno, úvahy nad schopností zbavit se vlastního přesvědčení) bez přesahu do individuálních poměrů přezkoumávané věci. S přihlédnutím ke shora uvedeným judikturním závěrům krajský soud uzavírá, že žalobce ve správním řízení ani v žalobě neuvedl nic, čím by závěry správních orgánů o věrohodnosti policistů zpochybnil, či vyvrátil.

15. Oba správní orgány také řádně odůvodnily, proč neuvěřily obhajobě žalobce. Nevěrohodnost jeho obhajoby přitom nebyla opřena pouze o jeho tvrzení, že se mýjel s hlídkou v protisměru (zatímco ta stála na místě). V odůvodnění obou rozhodnutí je sice v tomto směru konstatován rozpor výpovědi žalobce se zjištěnými skutečnostmi, nevyplyvá z nich však, že by tento rozpor hrál při hodnocení věrohodnosti jeho vyjádření jakoukoliv roli. Jak již krajský soud opakovaně zdůraznil, skutkový závěr správních orgánů je opřen především o hodnocení výpovědí vyslechnutých svědků (policistů) a o jejich věrohodnosti, se kterým se krajským soud ztotožňuje. Nejde přitom jen o popis přestupkových jednání žalobce, ale jak žalovaný správně zdůraznil, žalobce podle shodné výpovědi obou svědků se všemi přestupky na místě souhlasil, což v žalobě ani nezpochybňoval. O tom, že žalobce při zastavení policisty nic nenamítal proti tomu, že by se dopustil přestupků, ze kterých byl podezírán, nasvědčuje také obsah oznámení z přestupku podepsaný žalobcem. Skutečnost, že správní orgány při závěru o skutkovém stavu zohlednily stanovisko žalobce na místě samém, přitom nepředstavuje žádné porušení jeho práva nevypovídat a nehájit se, jak namítá v replice k vyjádření žalovaného. Je nepochybně plným právem žalobce, aby se od počátku hájil tak, jak uzná za vhodné, se zvolenou procesní strategií se však pojí i jeho odpovědnost. Pokud některá tvrzení a důkazní návrhy vznášá až v pozdějších fázích správního řízení, ačkoliv je evidentní, že je mohl uplatnit od počátku, nelze správním orgánům vytýkat, že v takovém postupu spatřují podlomení celkové věrohodnosti jeho skutkové verze. Také krajský soud přitom považuje za přirozené, že řidič, který je přesvědčen o tom, že přestupek, ze kterého je obviňován, nespáchal, přičemž z povahy věci si nepochybně musel být vědom, zda byl před krátkým časovým okamžikem připoután a zda telefonoval, bude již při prvním oznámení podezření projevovat mnohem větší aktivitu k tomu, aby jeho námitky byly zaznamenány. Za nedůvodnou považuje krajský soud také námitku, podle které se správní orgány nezabývaly tím, „co se dělo v policejním voze ve chvíli, kdy hlídka měla vidět páchání přestupku žalobcem“, tj. zda jeden z policistů nebyl ovlivněn tím, co viděl druhý. Také s touto odvolací námitkou se žalovaný na straně 8 napadeného rozhodnutí vypořádal, a to sice stručně (doslovně: *„Oba policisté vypovídali, co viděli a jak si situaci zapamatovali“*), ale dostatečně. S uvedeným vypořádáním krajský soud souhlasí a dodává k němu, že povinnost správních orgánů projednávajících přestupek při zjišťování skutkového stavu nezahrnuje povinnost ke zkoumání všech myslitelných alternativ skutkového děje. Pokud oba policisté shodně vypověděli, že viděli žalobce, jak za jízdy držel hovorové zařízení a že nebyl připoután, neměl správní orgán při absenci konkrétních námitek důvod jejich výpovědi jakkoliv dále prověřovat, či dokonce zpochybňovat. Pokud měl žalobce v tomto směru na policisty jakékoliv dotazy, bylo v jeho zájmu, aby se zúčastnil svědeckých výpovědí, kladl svědkům otázky nebo aby alespoň své vyjádření zaslal správnímu orgánu v dostatečném předstihu.

16. Za nedůvodné považuje krajský soud také námitky žalobce, že se

žalovaný nezabýval možností záměny hovorového zařízení a obalu od navigace, že nebyly provedeny důkazy k tomu, jaká byla ten den viditelnost a jaké podmínky panovaly v místě, kde měl být přestupek spáchán, ani jak dobrý výhled měli svědci do vozidla žalobce. Není především pravdou, že by se žalovaný uvedenými skutečnostmi nezabýval. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný skutku spočívajícímu v držení hovorového zařízení věnoval na stranách 5 a 6 a zabýval se také otázkou záměny hovorového zařízení s obalem od navigace. Oba správní orgány v odůvodnění svých rozhodnutí rovněž poukázaly na výpověď svědka R., podle kterého byla výborná viditelnost, nebyla mlha a hlídka nebyla oslněna. Ze spisu potřeba dalšího dokazování v tomto směru nevyplývá. Nelze navíc opomenout, že žalobce i podle své skutkové verze při jízdě držel obal od navigace a sám již v rámci prvního vyjádření ze dne 14. 11. 2018 připustil, že mohlo dojít k záměně. Byla tak de facto potvrzena výpověď policistů v části, že žalobce vskutku při jízdě něco držel a spor se tak v podstatě omezil na to, zda držel v ruce obal od navigace nebo hovorové zařízení. Protože se žalobce k ústnímu jednání, při kterém byli vyslechnuti svědci, nedostavil, nemohli být tito svědci konfrontováni s námitkami týkajícími se předmětu, který držel žalobce v ruce. Lze jistě připustit polemiku o tom, zda by policisté na krátký časový okamžik vskutku mohli u jedoucího vozidla se stoprocentní jistotou vyloučit, že žalobce coby řidič mohl v ruce držet něco jiného než hovorové zařízení, a to bez ohledu na to, zda jim mohl ve výhledu vadit sloupek u řidiče, ale správní orgány zcela správně přihlédly také k ostatním konkrétním okolnostem. Jednak jde o to, že žalobce své námitky proti předmětu, který v rozhodné době držel při jízdě u ucha, neuplatnil přímo na místě a nezaznamenal do oznámení o přestupku. Nelze navíc opomenout ani jistý pravděpodobnostní úsudek, kdy držení obalu od navigace při řízení způsobem, který může vést k záměně s telefonem, se vskutku již z povahy věci jeví jako mnohem méně pravděpodobné než držení hovorového zařízení, což žalovaný na straně 5 napadeného rozhodnutí příležitostně vysvětlil větou „*nadto je velmi nepravděpodobné, že by obviněný držel v pravé ruce u pravého ucha obal od navigace*“. Za tohoto stavu již považuje krajský soud jakékoliv další polemiky o skutkových závěrech ve vztahu k tomuto skutku za bezpředmětné a spekulativní.

17. Stejně tak podle přesvědčení krajského soudu ob stojí v konfrontaci se žalobními body závěry žalovaného ve vztahu k přestupku spočívajícímu v nepřipoutání bezpečnostními pásy, přičemž na tomto závěru nic nezměnily ani výsledky doplněného dokazování před soudem. Žalovaný také v tomto případě vyšel správně z výpovědí obou policistů, kteří shodně uvedli, že žalobce připoután nebyl a především že s přestupkem na místě souhlasil. K barvě bezpečnostních pásů se policisté nevyjadřovali, protože v době jejich výsledku nevyšla taková potřeba najevo a žalobce možnosti zúčastnit se jejich svědeckých výpovědí nevyužil. Jeho následně uplatňované námitky týkající se barvy pásů lze tak rovněž v tomto případě považovat za spekulativní. Dílčí výhradu má krajský soud ke způsobu, jakým se správní orgány zabývaly námitkou žalobce, že je jeho auto vybaveno bezpečnostními prvky, které neumožňují jízdu bez zapnutých bezpečnostních pásů. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí s touto námitkou vypořádal tak, že ji odmítl s tím, že žalobce neuvedl konkrétně, jaké bezpečnostní prvky by měly bránit v případě nezapnutého pásu samotné jízdě vozidla a jeho řízení, navíc takovou variantu považoval za nepředstavitelnou. Poukázal také na to, že žalobce mohl případný důkaz obstarat sám a měl se o něm zmínit již na místě zasahujícím policistům. Jakkoliv také krajský soud považuje za vysoce nepravděpodobné, že by automobil byl takovými

„bezpečnostními prvky“ vybaven, resp. že by je nebylo možné ani manuálně vypnout, přesto nelze tuto skutečnost považovat za takovou notorietu ve smyslu § 50 odst. 1 zákona číslo 500/2004 Sb., správního řádu (tj. skutečnost obecně známou), kterou by nebylo třeba dokazovat. Jedná se přitom o natolik významné tvrzení, které by v případě jeho prokázání bylo na rozdíl od předchozích námitek (držení obalu od navigace, pásy světlé barvy) samo o sobě způsobilé zpochybnit závěr správních orgánů o skutkovém stavu, a to bez ohledu na věrohodnost a přesvědčivost ostatních důkazů. Krajský soud přistoupil za účelem osvědčení skutkového stavu v době rozhodování žalovaného k doplnění dokazování postupem podle § 77 odst. 2 s. ř. s., když má za to, že se nejedná o dokazování, které by vybočovalo z mezí soudního přezkumu a kterým by nahrazoval činnost správních orgánů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 As 217/2015 – 47, bod 15). Jak již krajský soud konstatoval výše, podle zprávy prodejce automobilů předmětný typ vozidla neobsahuje takové bezpečnostní prvky, o kterých hovořil žalobce a za situace, kdy žalobce sám žádný důkaz v tomto směru nepředložil, uzavírá krajský soud, že skutkový závěr žalovaného o tom, že žalobce při řízení připoután bezpečnostním pásem nebyl, považuje po doplněném dokazování za správný. Za tohoto stavu již považoval krajský soud za nadbytečné doplňovat dokazování o zjišťování policejní hlídky, která měla údajně žalobce v rozhodnou dobu míjet v protisměru, když zjištění, zda vskutku nějaké policejní vozidlo žalobce v protisměru míjelo a případně zda policejní hlídka v něm zaznamenala přestupky žalobce, považoval za daného stavu za zcela nadbytečné.

18. Krajský soud uzavírá, že z výše rozvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
19. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., a přestože žalovaný byl v řízení procesně úspěšný, tak mu krajský soud právo na náhradu nákladů řízení vůči neúspěšnému žalobci nepřiznal, protože podle obsahu spisu žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě **dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

Ostrava 26. srpna 2019

JUDr. Martin Láníček
samosoudce